

Duše podle Aristotela

Aristotelés měl za to, že všechny živé bytosti mají duši: rostliny duši vegetativní, živočichové animální, a člověk má ducha. Termínu ‚duše‘ se tak dostalo upevnění, ale také trvalé platnosti – je ho užíváno dodnes, i když „existence“ duše bývá zpochybňována. Pochopitelně samo slovo „duše“ nepochází od Aristotela, ale je mnohem starší, takže svědčí to tom, že jakési tušení odlišnosti niternosti od vnějšku je odvozeno z nějaké dávné intuice (i když význam byl stále nějak přizpůsobován obecným zkušenostem s předmětnostmi). Aristotelés na jednu stranu tuto starou intuici upevnil, ale na druhou stranu ji zase pojmovým myšlením ještě víc zpředmětnil a tak umožnil a usnadnil to, že prastará intuice postupně slábla.

(Písek, 190608-2.)